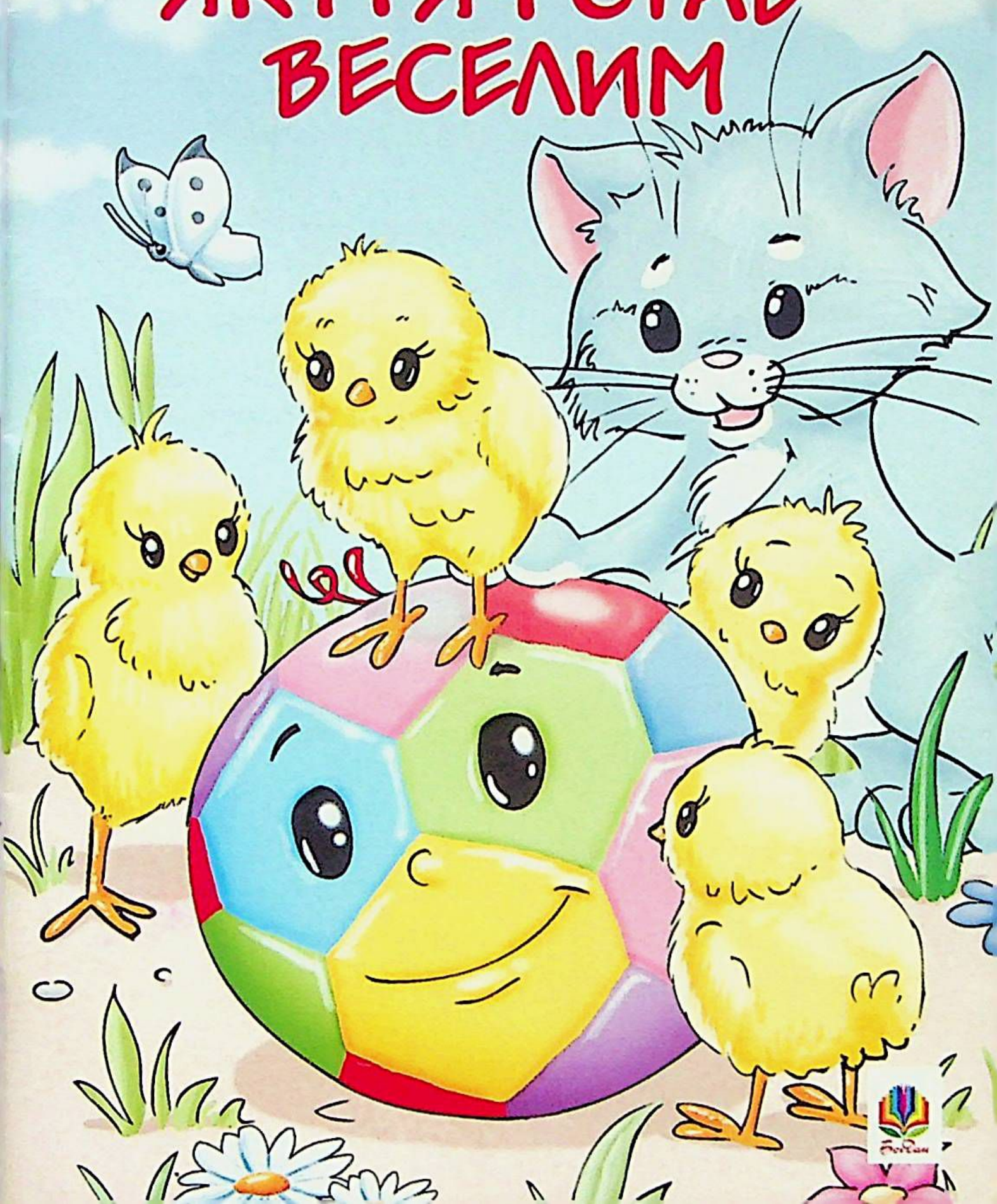

Марія Пономаренко

ЯК М'ЯЧ СТАВ ВЕСЕЛИМ

ЯК М'ЯЧ СТАВ ВЕСЕЛИМ

М'яч був новий—новісінький. І дивний—предивний. Зовсім не схожий на інші м'ячі. Неначе зроблений з яскравих кольорових латочок. Катруся аж сплеснула в долоні, коли побачила його.

І одразу вибігла на подвір'я.

— Гуп—гуп—гуп! — м'яч весело стрибав на стежці. Настрій у нього був пре-чудовий. Надворі ясно світило весняне сонечко, завзято цвірінькали горобці й ніжно пахла молода травичка.

— Оце ж краса! — думав м'ячик. — Катруся мене з рук не випускає! Так і стрибатиму все життя!

Та даремно радів м'ячик... Вже через годину він самотньо лежав під парканом, а Катруся разом з подругою Настусею стрибали на скакалках. Як же засумував м'ячик...

— Я так старався! — гірко зітхав він. — Чому ж Катруся залишила мене

тут — одного як палець? Нікому я не потрібний. — Його настрої геть зіпсувався, і м'ячику навіть почало видаватися, що не такий він вже й гарний та барвистий...

— Як нікому? — підскочило до м'яча маленьке, пухнасте кошенятко Нявчик. — Давай пограємося разом!

— Давай! — стрепенувся м'яч. — Бери мене лапками і підкидай вгору.

Кошеня спробувало підкинути м'яча — та де там! Важко...

— От бачиш... Ти ще маленьке. Треба підрости...

— Зачекай! — гукнуло кошеня. — Я покличу маму!

Проте і мама Мурка нічим не змогла зарадити. Лише носом виштовхала м'ячик з-під паркану. Тепер він лежав на сухому подвір'ї і грівся на сонечку. Та незчувся, як задрімав...

Снився м'ячу зелений лужок, веселі сонечка кульбабок і дитячі рученята, які підкидали його високо-високо в синє небо. Аж дух захоплювало від радості!

Невідомо, скільки б отак продрімав м'яч, коли б... Коли б над ним не зупинилась біла хмаринка, на якій сидів маленький дощик Веселик з поливалкою в руках.

— Який гарний м'ячик! — прошепотів Дощик. — Зараз я розбуджу його — і він стрибне до мене на хмаринку.

Дощик нахилив поливалку — і веселі краплинки замиготіли в повітрі. За хвилину м'яч був мокрий-мокрісінький.

— Стрибай до мене, — нахилився донизу Дощик.

— Не можу, — прошепотів м'ячик. — Я став таким важким!

Зажурений Веселик подивився на м'яч та й поплив собі далі на своїй хмарині.

— Сонечко, висуши мене, — попросив м'ячик.

І за мить він уже лежав на тому ж місці — чистий і гарний. Дрімати не міг, хоч і так хотілося ще раз побачити отой гарний сон.

— Гавчику, пограйся зі мною, —
попросив м'ячик у руденького песика.

— У мене післяобідній сон, — відповів
той поважно. — Уночі я маю сторожити
дім.

— Тітонько Коконьо, — звернувся
м'ячик до квочки, — підкиньте мене.

— Та якось не личить мені, поважній
курці, бавитися м'ячем, — привітно від-
повіла квочка. — Краще пограйся
з курчатами.

Маленькі курчатка — жовті та кумедні,
такі схожі на кульбабки зі сну, одразу ж
обступили м'ячик. Вони легенько штрика-
ли його своїми гострими дзьобиками,
проте м'яч так і залишився лежати на місці.

— Вони ще малі, — знічено сказала
Коконя. — Не ображайся на них, м'ячику.

— Я розумію... — зітхнув м'яч. Він
продовжував лежати на подвір'ї, проте
ставав щодалі сумнішим.

І раптом на подвір'я забігла Катруся.
Її щічки розпашіли від скакання, дівчинка

була такою веселою! Вона побачила м'ячик — і зупинилася.

— М'ячику, мій бідолашний! Зараз пострибаеш! — вона миттю вхопила іграшку — і веселе "Гуп-гуп-гуп! Гуп-гуп-гуп!" рознеслося подвір'ям.

Із ганку радісно прислухалося до того гупання кошенятко Нявчик. У буді розплющив одне око песик Гавчик, побачив Катрусю з м'ячиком — і знову

заснув. Визирнув з хмаринки дощик Веселик. Хотів було покропити з поливалки подвір'я, та передумав. Квочка Коконя вляглася під тином, а маленькі курчатка витанцьовували їй по спині... Квочка заплющила очі й подумала: "Як же добре, коли всім весело..."

ВЕСЕЛА КОМПАНІЯ

Біжить зайчик лісом, капустину котить. Круглу й апетитну. Оце докотить до хати, а тоді поласує разом з мамою-зайчихою. Аж тут їжачок назустріч: чапчалап.

— Агов, Сіра Шубко, куди поспішаєш?

— Та в матусі день народження, подарунок ось кочу.

— Що ж, смачний подарунок. А я твоїй матусі подарую кілька яблук.
І пішли друзі разом.

— А куди це ви так? — почувся тонкий голосочок згори.

— Це ти, білочко Намистинко? У зайчихи іменини, то йдемо привітати, — відповіли зайчик з їжачком.

— Як цікаво! — гукнула білочка. — І я з вами... — повісила на ший торбинку з горіхами і застрибала з гілки на гілку.

Котить зайчатко капустину по дорозі, чалапає поруч їжачок, а вгорі, мов вогник, перелітає білочка.

Аж назустріч — ведмежа Ласунчик:
— Отакої! Та вас тут ціла компанія!
І куди йдете, якщо не секрет?
— До зайчикової мами. На день
народження...

— Люблю свята, — мрійливо сказало
ведмежа. — І я з вами. Ось і медку
козубок маю. Дідусь пригостив...

Ідуть друзі лісом, радіють. Весела
компанія зібралася. Оце ж зрадіє мама-
зайчиха!

Літературно-художнє видання

ПОНОМАРЕНКО Марія
ЯК М'ЯЧ СТАВ ВЕСЕЛИМ

Казки

Головний редактор Богдан Будний
Редактор Ганна Осадко
Художник Костянтин Саланда

Підписано до друку 29.08.2007. Формат 70x100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Прагматика. Умовн. друк. арк. 0,65. Умовн. фарбо-відб. 2,60.
Видавництво "Навчальна книга – Богдан"

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

Віддруковано ТОВ «Поліграфіст» м. Тернопіль, вул. Довга, 21. Зам. №07-271.

ББК 84.5Укр

Пономаренко М.

П56 Як м'яч став веселим: Казки. — Тернопіль:
Навчальна книга — Богдан, 2007. — 16 с.

ISBN 978-966-408-354-3

- © Пономаренко М., 2007
- © Навчальна книга — Богдан,
макет, художнє оформлення, 2007

ISBN 978-966-408-354-3

9 789664 083543

Додаткова інформація:

т/ф (0352) 430046, 520607; (044) 2968956

E-mail: office@bohdan-books.com

www.bohdan-books.com